

Roses i Empúries, ja no es solsament nostra, dels empordanesos, puix encar que l'Empordà sigui son niu, ha volgut estendre ses ales, i bo i seguint les notes vibrants de la tenora, que esquinçant l'espai i l'escampen continuament arreu de Catalunya, ha anat aplegant una per una totes les mans del nostre poble i s'ha convertit en la nacional senyera del poble català i ha format vincle d'unió entre la gent dels plans i les montanyes de la nostra catalana terra.

Podem estar-ne ben joiosos de nostra dansa, puix malgrat son remotíssim origen, malgrat l'haver portat per molts segles, xocant contra les corrents més pestilents i desviades, jamai ha perdut aquella puresa i aquella sinceritat que la caracteritzen, al ensems que enlairen els cors fins al amor pur. Per aixó aventatge la sardana a casi tots els balls que plauen en l'alta i baixa societat d'avui dia car es una dansa ben indígena, que ben expressa els sentiments i ben regional, ademés que retrata el català, car el català de cor es franc, demòcrata i tot ple de sentiments de moralitat, i la sardana es del tot moral, puix que es anella de amor nacional, no de desenfrenats amors; i la sardana es tot democràcia, puix en ells tot-hom s'hi dona la ma, i lo mateix hi entra el pobre que el ric i tan hi cap el sabi com l'ignorant, i la presumida damisella i el rústic menestral... I encara més, la sardana traïma franquesa i es font d'amorosa poesia i jamb quin goig l'han cantada nostres malaguanyats poetes, Verdagner i Maragall, els mestres de nostra gaia poesia!

Son molts, no obstant, els balls que s'executen en els pobles, que també l'han representada antiguament la característica d'una raça, però han trancorregut els temps, s'han afemellat i malauradament han perdut els colors de sa bonesa primitiva.

Tots vosaltres, i d'una manera especial els empordanesos, els que habitem aquell niu on hi nasquè la dansa catalana, els que som fills d'aquell jove pastor i d'aquella bella sirena, que **pel seu amor plantaren la cabanya fent l'Empordà**, (com diu el poeta) tots devem privar que la dansa de pau l'amor que nostra típica sardana pugui perdre la sinceritat i puresa primitiva que encara avui conserva.

Estimem doncs, com a catalans totes aquelles coses que ens pertanyen i son ben nostres i així jamai esdevindrà que la sardana pugua confondre's en la negra calitza dels vicis i passions més denigrants i rastres i contribuirem així a perpetuar l'importància i grandesa de nostra dansa, la regina atraienta i agradosa de les festes dels mils llogarets catalans.

Martí Rouret i Callol